

LBRIS

We know
books

Coperta și ilustrația grafică: Dumitru GĂLEȘANU

Tehnoredactare și corectură: Dumitru GĂLEȘANU

Text coperta IV: A.I. BRUMARU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GĂLEȘANU, DUMITRU

In aeternum poetic@ / Dumitru Găleşanu ; pref., graf. de
Dumitru Găleşanu ; postf. de Claudio Tugnoli, Francesco
Casuscelli și Ioan St. Lazăr. - București : EIKON, 2022

ISBN 978-606-49-0626-7

- I. Tugnoli, Claudio (postf.)
- II. Casuscelli, Francesco (postf.)
- III. Lazăr, Ioan St. (postf.)

821.135.1

Copyright © 2022 – Dumitru GĂLEȘANU

Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, Sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

DUMITRU GĂLEȘANU

IN AETERNUM POETIC@

prefață de *Dumitru Găleşanu*
ilustrația grafică de *Dumitru Găleşanu*
postfață de *Claudio Tugnoli*
postfață de *Francesco Casuscelli*
postfață de *Ioan St. Lazăr*

E I K O N
București, 2022

CUPRINS

PREFAȚĂ, de Dumitru Găleşanu	pag. I
E la nave va, - Grațiela Popescu	3
*** Poema, cântecul sau versul [...], - Dan Cristea	9
Autoportret în „multivers”, - Dan Angheliescu	10
Cartea de poezie: Emoții în Multivers, - Mihaela Albu .	16
poezia - Dumitru Găleşanu, - Ștefan Manasia	23
Sămânța cu rod însutit, - Theodor Damian	24
Cuvânt înainte [Pe corzile luminii / Sulle stringhe di luce, Ed. Tracus Arte, 2011], - Dan Cristea	39
Poezia ca încântare și descântare a lumii, - Theodor Damian	42
Călătorie spre a cincea dimensiune. Și chiar mai departe, - Ioan Es. Pop	48
Dumitru Găleşanu și emoțiile versurilor sale pe corzile luminii, - Nicholas Buda	53
„Iubire dilatată... etern... la infinit”, - Monica Grosu .	57
*** Un principiu poetic, - M.N. Rusu	62
*** Un poet care l-a <i>citit</i> pe Lucrețiu..., - Marco Lucchesi	65
Poezie, filosofie și culoare, - Monica Grosu	66
<i>Fugă spre roșu</i> - și o asceză sui generis, - Dan Angheliescu	70
Știință și poezie : paradigma deplasării spre roșu, - Cătălina Oana Curceanu	80
Forme și culori în <i>Fugă spre roșu / Fuggire verso il rosso</i> , 2012, - Gheorghe A. Stroia	90
<i>Fugă spre roșu / Fuggire verso il rosso</i> , Tracus Arte, 2012, - Eugen Evu	93
Un cuvânt însoțitor [Însemnele materiei / Insegne della materia, 2013], - A.I. Brumaru	94

Lirica lui Dumitru Găleşanu sau „Retorica argumentativă a biunivocei relații dintre infinit și atom (metafizica interdependenței energiilor micro și macro - cosmice)”, - Gheorghe A. Stroia	103
Eul și Zeul, - Octavian Soviany	119
*** Puține sunt poemele lui [...], - Eugen Negrici ...	124
Poemul comentat: ALFabetarul astrogramic al lui Dumitru Găleşanu, - Eugen Evu	127
Emoții în multivers / Emotions into multiverse.	
O întâmpinare la prima carte din Trilogia lui Dumitru Găleşanu, - Eugen Evu	132
Apariție literară de excepție: Însemnele materiei / Insegne della materia, - Gheorghe A. Stroia	136
Către un nou principiu poetic?, - D. Găleşanu	139
Fugă spre roșu (Fuga verso il rosso), Tracus Arte, București, România, 2012, - Angelo Manitta	147
Ars poetica- ars no(i)etica: Trilogia neo- dantescă..., - Eugen Evu	151
Când imaginea poetică se descătușează..., - Titu Popescu	163
Introducere la Addendum - Gândul filosofic în cosmogonia sufletului, - Angelo Manitta	166
Visul prins pe retină..., - Mihaela Malea Stroe	175
Poezia Ființei ca Ego sau mnemotehnica - un discurs liric în transmodernitate, - Eugen Evu	181
*** Dumitru Găleşanu explorează lumea nouă aflată la frontierele științei, filosofiei, muzicii și picturii, -Basarab Nicolescu	190
„Însemnele materiei”, - Ioan Groșan	193
Călător de adevăr (...), - D. Găleşanu	196
Opinii critice - Murmurul sferelor. Dumitru Găleşanu și Heidegger, via Platon..., - Eugen Evu	203
Mic eseu la poezia lui D. Găleşanu, - Eugen Evu	209
Addendum, poezii, 2014, - Vittorio Verducci	212

O trilogie a luminii, - Traian T. Coșovei	217
Un poet metafizic [...], - Ioan St. Lazăr	220
Poetica sentimentului cosmic al ființei (<i>eseu</i>), - Ioan Buduca	227
Forward: <i>Pe corzile luminii</i> , cuvânt înainte de Theodor Damian (Tracus Arte, România, 2011); <i>Însemnele materiei</i> , cuvânt înainte de Gheorghe A. Stroia și Aurel Ion Brumar (Tracus Arte, România, 2013), - Redacția revistei <i>Cultura e Prospettive</i> (Italia)	230
Cuvânt înainte [Ante*Metafizica, ed.I, Ediție bibliofilă, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2015], - Eugen Simion	235
<u>Cartea Anului continuu</u> : Ante*Metafizica, Ed. Eikon, 2015, - Eugen Evu	236
*** Găleşanu Dumitru (Râmnicu Vâlcea), - Gheorghe A. Stroia	239
Despre poezia lui Dumitru Găleşanu, - Carmine Nicola Chiodo	240
Între ontos și lógos: o insolită poietică a pre-omenescului... nemuritor, - George Popescu	244
Referință bibliografică [Tratat pentru nemurire / Trattato per l'immortalità], - Gheorghe A. Stroia	251
Simfonii lirice despre nemurire, - Monica Grosu	252
Dumitru Găleşanu și virtuțile uitate ale simetriei, - Eugen Negrici	256
Poezia cosmică și universală a lui Dumitru Găleşanu, - Giuseppe Manitta	258
Nu are domeniu de finibil! Auto-conversație pe marginea <i>Axiomelor infinității</i> a românului Dumitru Găleşanu, - Lorenzo Spurio	262
Motivazione, - Renato Fiorito	266
Axiomele infinității, 2017, - Vittorio Verducci	269
Poezia filosofică [Axiomele infinității, Tracus Arte, București, 2017], - Adrian Lesenciuc	272
Cunoaștere și incantație, - Pavel Șuşară	273

Argument [Ante*metafizica : antologie lirică, ed. a II-a revizuită și adăugită, 2018], - D. Găleşanu	275
Lumea în axiome poetice, - A.I. Brumaru	279
În loc de final [Ante*metafizica : antologie lirică, ed. a II-a revizuită și adăugită, 2018], - D. Găleşanu .	286
Ante*metafizica, antologie lirică, Editura Eikon, București, 2018, - Redacția revistei <i>Il Convivio</i> (It.) .	287
În loc de prefață [Poetică metafizică / Poetica metafisica, Ed. Tracus Arte, 2019], - D. Găleşanu ...	289
*** O poezie stranie [...], - Mircea Martin	292
Poetica Metafisica, 2019, - Angelo Manitta	295
Un poet major [Studiu introductiv, Luminile omului, Univers Enciclopedic Gold, 2020], - Ioan St. Lazăr .	301
Luminile omului [Prefață], - Enza Conti	330
Argument poetic. În loc de prefață [Luminile omului, Univers Enciclopedic Gold, 2020], - D. Găleşanu ...	334
Luminile omului [Postfață], - Vittorio Verducci	336
Luminile omului. Notă critică, - Valeria Di Felice ...	340
“Luminile omului” [Postfață], - Angelo Manitta	345
*** Dumitru Găleşanu păstrează o mare loialitate..., - Marco Lucchesi	352
Revizuirii, - A.I. Brumaru	355
POSTFAȚĂ, de Claudio TUGNOLI	362
POSTFAȚĂ [Lumina metafizică în opera lui Dumitru Găleşanu], de Francesco CASUSCELLI .	371
POSTFAȚĂ [Un poet din stirpea celor rari], de Ioan St. LAZĂR	379
Glosar alfabetic : indice de nume	397
ILUSTRAȚIA GRAFICĂ	409
CUPRINS	411

E la nave va

În cinica și globalizanta lume a industriei culturale, modelul *bestseller* sau obsesia succesului substituie vechea conștiință auctorială. Orice încercare de recuperare poetică a clasicității, în acest context, este meritoriu.

Dumitru Găleşanu este magistrat. Cu un respect întâlnit rar pentru *meseria de scriitor*, în actualitatea românească, și cu admirația clasicistului pentru valorile universale ale literaturii și filosofiei, autorul debutează literar cu acest volum de poezie.

În istoria literaturii, opțiunea *clasică*, anterioară oricărei convingeri teoretice, exprimă, prin definiție, înclinația temperamentală, “gustul” clasic, al adepților “anticilor”, cum ar fi zis Montesquieu, apartenența la o anumită tipologie (spirite echilibrate, raționaliste, lucide, critice, cu vocația universalului *etc*). Astfel, o interpretare estetică se articulează unei orientări spirituale și caracterologice bine definite.

Rațional, autorul nu destructurează *universul* (poetic): *metatextul*, pe care-l captează senzorial ca un poet simbolist, și nici structura (*clasic-istă*) a textului; *ne-conformat* unor poetici la modă (de factură post-structuralistă, postmodernistă... “douămiiste”, “minimale”, “fracturiste” *șamd*, altfel, consumate *ab initio*).

Tentația deconstrucției poetice, a desemantizării, nu a sedus acest autor lucid, în ciuda expresivei luări în posesie (textuală) a unei lumi în extincție, amenințând cu disoluția (“surpându-mă/ într-un ținut arid/ eu voi pleca fără tine/ ca un copac/ căzut în deșert/ risipindu-mă/ încet și sigur/ de la rădăcină”).

LRPIS

We know
books

Transliterând imaginea unei lumi în descompunere, paradoxal, el îi amplifică, îi descoperă, îi intuiește sugestiv și îi “de-clasifică” sensurile (cu vizibile influențe ale lecturilor blagiene).

El *construiește*.

Este o poezie solară, fără tenebre, cu un personaj textual care traversează “ținutul arid”, unde pleacă singur, cu conștiința “risipirii”, dar evoluția lui nu este una previzibilă și perdantă, devine imperativ (“te iubesc/ strigam după tine/ cu păsări/ cu semințele roșii ale verii”).

Câmpia, soarele, “sudul zilelor”, liniștea, “spațiul comprimat între noi” și poetul, trăind “iubirea dilată”, deturnat de la drumul prestabilit al “înțelepciunii lucrurilor” sau reflecției – sunt teme ale acestei poezii “mimetic” blagiene, deși reminiscentele de lectură, “starea” lirică recuperatorie a poeziei metafizice (blagiene) este foarte personală.

Dumitru Găleşanu nu creează artificii textuale inutile. Se manifestă aici o aspirație a modernității care nu sfidează tradiționalul, ci îl recuperează și resemantizează. Femeia iubită “însămânțează/ generații întregi de simfonii”, are “lacrimi verzi”, în timp ce bărbatul, atent la “durerea surdă a trupului”, revine la *temporalitate*, obsesiv, introspectiv. Observăm intertextul blagian redundant, explicit prin inserturi precum: “gândire magică”, “revelațiile Ființei”, “timpul sacru”, “matricea gândirii” etc., dar toate acestea devin un contrapunct în producerea textuală care se articulează aproape narativ în jurul “sentențelor”.

Dragostea, “captivitatea” (temporală) a bărbatului, amintirea “dantelărilor”, poemul cu arhitectura unui “peisaj interior”, dar nu bulversant și contradictoriu, aproape resemnat cu amintirea ei, *frumoasa* și “optze-

cista” (cum zice cu umor nostalgic într-un vers) care a plecat, intră în alcătuirea unui poem “lacom” (excelentă metonimia), plin de vitalitate și lirism:

“Poemul acesta/ e lacom de tine/ poemul acesta e un peisaj interior/ în care eu ard/ lacom de tine”; sau: “înot obsesiv într-un gând/ liber de zei/ în apa aceasta curată” ; “te privesc dintr-o amintire (...)/ navigam atât de senin prin liniștea ta”; “stăteam față în față/ iar tăcerea mea calmă/ era un fel de a spune”...

E povestea celui “illo tempore” – cum clar ne indică autorul, prin folosirea lexemelor latinești – desfășurată în atemporală, mitologica, “vârstă de aur”, de unde iubirea a căzut (“*Hic et nunc*”).

Călătorind prin Arcadia (poezia “Et in Arcadia ego”), explică necesarul și inevitabilul acestei treceri axiomatic (cu citate din filosofii greci ai Antichității). Versul se păstrează *clasic*, echilibrat, sobru, cu puține artificii stilistice.

Tema temporalității este prezentă în aproape fiecare poezie din volum.

(Programatic, orice “exercițiu de stil” – în sensul anecdoticii lui Queneau – presupune un anume manierism, asumat. Așa cum fiecare reluare a unei teme devine un *incipit*, o altă *spunere*).

Autorul și-a intitulat volumul “Emoții în multivers”, iar aceasta este o parabolă a “disfuncționalității” poeziei (emoțiilor, adică) în lumea exactă, pragmatică a societății multimedia actuale, o societate a comunicării generalizate, cum ar fi spus Gianni Vattimo, a interconectării, o lume puțin permisivă emoțiilor. Ca o necesitate a păstrării lor, împotriva depersonalizării!

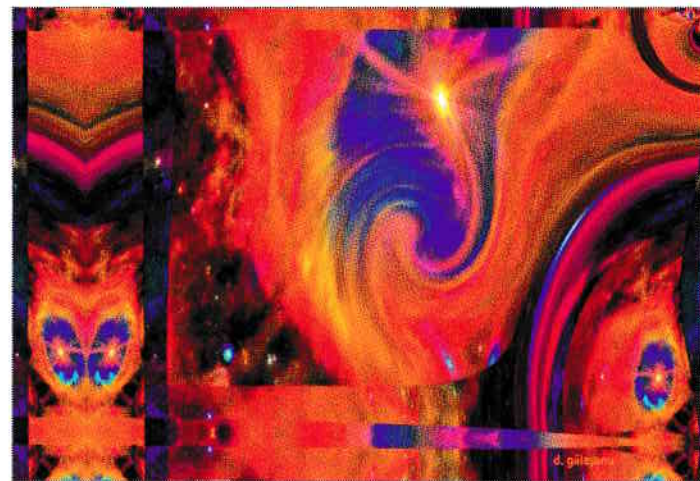
În consecință, *povestea* (asumării, identității acestor “emoții” - versuri) ni se derulează firesc, imperturbabil, sub zodia seninătății, cum ar fi spus Italo Calvino: “Ce poveste își așteaptă finalul?”, pentru că, nu finalitatea sau rezultatul interesează într-o asemenea acțiune.

PS – “E la nave va” e metafora felliniană a unei lumi îndepărtate care și-a pierdut agresivitatea realității, evocatorie, voalată, distanțată, transpusă filmic pe o peliculă alb-negru, fapt care-l seducea pe celebrul regizor.

O poveste a rememorării meditative într-un trecut continuu (neterminat)...

Grațiela POPESCU[#]

[#] *Emoții în Multivers / Emotions into Multiverse*, Editura Tracus Arte, București, 2010, [prefață] pp.I-IV.

MULTIVERS

*
* *

Poema, cântecul sau versul reprezintă pentru Dumitru Găleşanu, autorul acestor poezii, o „fărâmă vie, smulsă din adâncul învolburat” al propriului sine.

Este garanția întru poezie a acestor versuri care, la o primă impresie, ar putea să apară ca ilustrând doar „idei”, când, de fapt, ele țintesc și spre muzicalitatea verbului pur.

Dan CRISTEA[#]

[#] *Emoții în Multivers / Emotions into Multiverse*, Editura Tracus Arte, București, 2010 [*text coperta IV*].

Dumitru Găleşanu - Autoportret în „multivers”

Magistratul Dumitru Găleşanu își face intrarea în lumea textelor de poezie cu un volum bilingv (româno-englez) intitulat *Emoții în multivers/ Emotions into multiverse*¹.

Cele peste 500 de pagini de hârtie offset, prefațate de Grațiela Popescu (căreia i se alătură – pe coperta patru – și Dan Cristea cu o lapidară *cantilenă* critică!), acordă acestei apariții editoriale un aspect deosebit de impozant și nu prea obișnuit în sfera cutumiară a cărților de poezie și – cu atât mai puțin – la un debut.

În ceea ce, de-a lungul timpurilor, a luat formele unei – desigur relative – normalități a întâmplărilor ce survin în manifestările genului amintit, lucrurile se petrec cu gesticulații mai mult decât parcimonioase. Enoriașii (din ce în ce mai puțini, dar totodată mai severi și mai selectivi) ai morbului nobiliar care este *Poeticul* devin, de obicei, rezervați, suspicioși și de-a dreptul retractili vis-à-vis de supraponderalitatea unui volum de poezie.

Și – atunci când sunt luate în seamă – argumentațiile lor sunt cel mai adesea și convingătoare.

Ca prezență auctorială, textele lui Dumitru Găleşanu se situează pe teritorii în care desfășurarea lor vădește gesticulațiile unei naturi meditative, mereu sedusă de crepusculara vibrație a clasicității.

„Imnuri de dragoste înălțând” este primul vers cu care discursul poetic se deschide către cititor. Cu toate acestea, pe parcursul cărții, nu ne vom afla în prezența

¹ Dumitru Găleşanu, *Emoții în Multivers / Emotions into Multiverse*, București, Ed. Tracus Arte, 2010.

unor inflamate efuziuni afective, nici în aceea a unor izbucniri străfulgerând către noi din tenebrele onirice ale damnațiunilor romantice, ci – dimpotrivă – sunetul fundamental al cărții preferă să adaste, după cum însuși autorul sugerează, într-un apolinism senin al *stărilor de veghe*.

Rostirile survin, de cele mai multe ori, dintr-un prea-plin al stărilor de contemplație, unde spiritul se regăsește într-o „vibrație/ lină și plină de grație,/ într-o lumină/ mirifică,/ în urma căreia/ moartea se purifică,/ străluminându-se/ Fiiința.” (Autoportret). În siajul desfășurărilor, cel mai adesea ample – pe care autorul le imprimă textelor sale – vom remarca *dominația* unui repertoriu de leit-motive tematice, structuri și forme ce situează discursul în sfera a ceea ce – în mod curent – s-a admis că aparține de un *nisus formativus* clasicizant.

Un anume gust al revenirilor ciclice își face aici simțită prezența. Configurări de motive tematice fie apar în mod repetat, fie își insinuează *prezența* doar în ecouri, într-o modalitate similară ce ar putea-o aminti pe aceea a temelor cu variațiuni din construcțiile muzicale. ...Pentru cel ce se apleacă asupra acestor pagini – fie chiar și numai într-o *repede ochire* – va deveni evident că Dumitru Găleşanu frecventează, în prelungite și pasionate hălăduiri, lumea seninătăților spirituale din *filosoficescul tărâm*.

Se va întrezări astfel o esențială determinație ce singularizează cartea domniei sale. Iată câteva versuri dincolo de care răzbat către cititor, în toată limpezimea, ecourile anticului *Soma-Sema*: „Întrupat, eu’ mai mult/ prin Eu-L meu sunt / ca-ntr-un mormânt,/... (Autoportret).

LIBRIS We know books

Un alt text intitulat „*A fi*” – „*a gândi*” ne readuce nu numai cu un motto, ci și cu o reluare efectivă (dar în parafrază) esențialul enunț din poemul lui Parmenide.

Nu lipsesc nici mottourile, trimiterile și ecurile din Heraclit. Cu osebire interesante sunt – începând chiar din textul ce deschide volumul – și rezonanțele cu o anume filosofie a veacului XX, aceea preocupată de *Ființă*, de o *înnoptare a sensului*, de *interogație*, de *esența gândirii* și de *Zei* ce au părăsit orizonturile lumii. „Aici/ pe *tărâmul Ființei*,/ întru adevărul ei,/.../ dincolo de moarte,/ dincolo de zei.../ etc. Sunt, desigur și alte semnificative (filosofic vorbind) deschideri cum este și acea sintagmă (ecou kantian) vorbind despre *genunea lucrului/ înspațiat metafizic*.

Remarcabil, în ordinea aceasta este și următorul *loc subtil al scriiturii* din finalul primului poem: „sunt/ veșnic de-Acum/ în *Prae-(s)-ens*, cum nobilul Spirit,/ antum și postum./...” (Autoportret, s.n.). Devine aici evidentă ingeniozitatea modului în care sunt aduse – într-o vizibilă enarmonie (și nu numai) scripturală – ideile de *Sens* și de (Ființă) *Ens* precum și conotațiile ce mai iradiază pe acolo.

Nu vom întârzia totuși cu observația că, păstrând în atenție filosoficeasca apetență a autorului, unele porțiuni din textele selectate tind, vizibil, să se transforme în câmpuri de confruntare, adesea dramatică, între *voința de putere* (întru expresie!) a *Poeticului* și aceea (întru abstracțiune!) a *Filosoficului*. În fragmentele unde forța de iradiere a celui din urmă devine copleșitoare, ea va modela și remodela discursul dictându-i legități, nu totdeauna benefice, pentru manifestările *Poeticului*.

Atingând o anume *masă critică*, abstracțiunile distrug, prin disoluție, rezonanțele textului cu *Realul*.

Spațiul imaginar spre care evoluează rostirea – în asemenea momente – se întunecă aproape total.

Puterea evocatoare prin care se definește natura *Poeticului* se volatilizează.

În asemenea situații nimic nu mai apropie, nu mai cheamă și nu mai captează ceva din concretețea obiectuală a realității înconjurătoare.

Gravitația tipurilor de structuri comunicaționale ce vor lua ființă astfel se circumscrie, exclusiv, asupra unor raporturi (esențe ale funcționalităților) interfenomenale.

Drept urmare, în interiorul limbajului, densitatea excesivă a abstracțiunilor anulează – practic dizolvând – substanțialitatea *reprezentărilor*. Se produce astfel o expurgare a tuturor acelor elemente capabile să se adreseze, ori să *intereseze*, fantazările noastre, acestea din urmă – prin natura lor – reclamându-și proveniența de sub vibrațiile senzorialului. Dar iată un fragment, credem, ilustrativ în acest sens: „întrupat Univers/ în eonii timpului,/ un destin de(s)-finit,/ gândirea-gândind, / întrebare-ntrebând, / prin Sine ființând / în genunea lucrului/ în-spațiat metafizic, / împresurat din Sine / cum nobilul Spirit / sunt adevărul unic, / până la Unu amărginit, / din triumphiul gândului, / Eu – răsărind infinit.// Antum și postum- / înveșmântat în verbul pur, / un gând înflorit de gând.../” etc. (Autoportret).

Analizând termenii ce compun citatul observăm că nici unul nu mai *trimite*, nu mai *arată către*, sau nu mai poate evoca imaginea unei ființări întru substanțialitatea ei.

Echilibrul dintre palpabil și impalpabil se fractуреază în totalitate. Or, pentru a-și putea exercita cu toată forța magiile, potențialul expresiv al *Poeticului* impune, cu necesitate, existența unui asemenea echilibru.